

1973

Zeneiskolák kamarazene-találkozója*

Sugár Rezső zongorára és ifjúsági vonószzenekarra írott rondója hangjaival nyitotta meg a Kecskeméti Városi Művelődési Központ nagytermében az ideai zeneiskolai kamarazenei találkozót a helyi intézet együttese Lakó Sándor tanár vezetésével. Gémes Adrienn I. továbbképző osztályos növendék szólójával. Bodor Jenő a megyei művelődésügyi osztály vezetője megnyitó és üdvözlő szavaiban a zeneoktatás általános művelődéspolitikai jelentőségéről szólt.

A műsor végeztével a zsűri tagjai elmondották tapasztalataikat az egybegyűlt tanároknak, az iskolák vezetőinek. Péter Miklós, a Művelődésügyi Minisztérium zeneiskolai főelőadója, a bíráló bizottság elnöke szavai szinte rímelték a megnyitóban elhangzottakra. Megállapításával a hallgatóság is örömmel érthetett egyet: a megye zeneiskoláinak munkája „magasabb osztályba lépett”. Ez a tény azonban nem jelentheti azt, hogy elégedettek lehetünk a részeredményekkel és az összképpel.

Lássuk előbb az eredményeket: kifejezetten gyengén sikerült előadás nem zavarta a „fesztivál” jó átlagszínvonalát. Biztatóan fejlődött a szereplő tanulók technikai tudása. A repertoár a XX. századi magyar szerzők műveivel gazdagodott a még mindig nagyszámú barokk alkotás mellett. Örömmel fedezhettük fel, hogy a társas muzsika megszerettetésére nagy gondot fordítanak minden iskolában.

Amikor a kedvezőtlen tapasztalatokból készítünk „katalógust”, elsőként kell megemlíteni, hogy a jókor megkezdett kamarazenélésnek nincs mindig megfelelő folytatása. Ebben persze, nemcsak a zeneiskolák hibásak, nagyon sok esetben a szülők körében, a közismereti iskolákban és általában a társadalomban fellelhető hibás szemlélet is elmarasztható. Az tudniillik, hogy elegendő a zeneiskola alapfokú osztályainak elvégzése az öntevékeny muzsikáláshoz. Kétségtelen, hogy ezek után az osztályok után az átlagos növendék is elég sokat tud ahhoz, hogy a maga és a mások örömeire muzsikáljon. Ehhez azonban meg kell teremteni a külső feltételeket is. Ezt a célt szolgálják a továbbképző osztályok, a kamarazenei tanszak.

Az igazi kamarazene, úgy mondhatnánk, felnőtt műfaj. Itt kell tovább lépni, előbbre jutni. Ezzel függ össze a nagyobb létszámú (3–6 fős) és a változatosabb hangszer-összeállítású

* Petőfi Népe, 1973. 03. 28., 8 o.

csoporthoz. A műsorokat tovább kellene gazdagítani, főként a XX. század külföldi mestereinek műveivel, a múlt századiakról sem feledkezve meg.

A mostani jó átlagos muzsikálás és a néhány kiugró teljesítmény azt a reményt kelti, hogy a kulturált, de olykor még kissé egysíkú előadásmód helyét az átélt és színes, felszabadult játék foglalja el.

Nagyszerű dolog, hogy ünnepi alkalmakkor felcsendül a társas muzsika, örvendetes, hogy intézményesen is áldozunk ezekre a kisebb-nagyobb zeneünnepekre pénzt, időt és munkát. Még szebb és hivatásának jobban megfelelő azonban, ha a nagy mesterek művészete a társadalom, a közösségek egyéb ünnepeinek is valóságos része, sőt helyet kap a mindennapok lelket frissítő, embert nemesítő foglalatosságai között is. Végül is ezek a távlatok, lehetőségek adnak igazi jelentőséget és értelmet a mostanihoz hasonló egybesereglésnek. Kecskemét és zeneiskolája jó gazdája volt a találkozásnak.